

Arrest

nr. 111.734 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. SOENEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten, op 23 maart 1979 geboren te zijn te Mamfe en van Banja etnie te zijn.

U groeide op in het dorp Besongabang, het dorp waar uw oom T. T. chief is. U bent een prins en behoort tot de koninklijke familie T.. De chieftancy is erfelijk in Besongabang. In het dorp wonen ook mensen van de Abane familie. Hun voorman was E., een bekend advocaat die geld en macht had. De Abane wilden reeds sinds 1971 de chieftancy van Besongabang overnemen en trachtten dit met alle middelen te realiseren. De Abane familie slaagde niet in haar opzet en uw familie won alle rechtszaken tegen hen. Toen u in het derde jaar van de lagere school zat, trachtten ‘mensen van E.’ jullie huis in

brand te steken. U liep hierbij brandwonden op. Uw familie gaf het aan, de politie deed een onderzoek en jullie wonnen de rechtszaak. Toen u in het zesde jaar van de lagere school zat, werd u door 'mensen van E.' gesneden met een machete en men sloeg op uw arm met een metalen staaf, omdat ze wilden dat de chieftaincy niet meer overgedragen werd via erfelijkheid. Nadien vervulde u uw secundaire onderwijs en scholing aan de hoge school – die u in 2004 beëindigde – en in 2008 ging u aan de slag bij Omnium, waar u elektriker was. U vroeg – en kreeg – een uitnodiging om in Gent te studeren en een studentervisum voor België en in januari 2009 verliet u Kameroen en vloog u naar België.

In april 2012 werd uw vriend B. M. A. doodgeschoten door de militair E. met wie hij een dispuut had. E. werd gearresteerd en opgesloten in de gendarmerie. Na één dag werd E. vrijgelaten en dorpsbewoners van Besongabang vielen de gendarmerie aan en staken ze in brand. Militairen uit andere delen van Kameroen werden gemobiliseerd en arresteerden verschillende mensen. U werd er – net als andere mensen van Besongabang die in het buitenland woonden – van beschuldigd de mensen die de brand stichtten, te hebben aangemoedigd. Uw vader informeerde u ervan dat men hem een arrestatiebevel voor u toonde en hem waarschuwden dat ze u zouden arresteren moest u komen opdagen.

Op 14 december 2010 diende u – met de hulp van uw advocaat Soenen – een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf wegens medische redenen (art. 9 ter van de wet van 15 december 1980). Deze aanvraag werd op 12 april 2013 onontvankelijk verklaard, een beslissing waarvan u op 2 mei 2013 op de hoogte werd gesteld. Op 20 januari 2012 diende u – met de hulp van uw advocaat Soenen – een verzoek in om uw verblijf te regulariseren (art. 9 bis van de wet van 15 december 1980). Deze aanvraag werd op 10 juni 2013 onontvankelijk verklaard, een beslissing waarvan u op 4 juli 2013 op de hoogte werd gesteld. Op 10 juni 2013 werd u een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. U volgde dit bevel niet op en op 20 augustus 2013 werd u opgepakt en naar het gesloten centrum van Brugge overgebracht. Op 21 augustus 2013 diende u er een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten om te studeren in Gent en u vreest bij terugkeer naar Kameroen te zullen worden vervolgd door de Abane mensen die u zullen elimineren omdat ze de chieftaincy van Besongabang niet krijgen en door de Kameroense overheid die u zal arresteren wegens het opzetten van mensen om de gendarmerie in brand te steken, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u reeds sinds januari 2009 in België bent en u pas op 21 augustus 2013 [nadat u in het gesloten centrum te Brugge werd opgesloten] een eerste asielaanvraag indiende.

U verklaarde dat u begin 2009 Kameroen verliet – en begin 2009 in België toekwam – om in België te studeren (gehoor CGVS, p.13). Er dient te worden vastgesteld dat u pas op 21 augustus 2013 [nadat u in het gesloten centrum te Brugge werd opgesloten] een eerste asielaanvraag indiende (zie administratief dossier). Toen u door de dossierbehandelaar gevraagd werd waarom u wachtte tot uw arrestatie om een asielaanvraag in te dienen, gaf u aarzelend aan dat u niet verwachtte dat ze u uit België zouden zetten (gehoor CGVS, p.13). Toen de vraag herhaald werd en u erop gewezen werd dat u verklaarde dat u in april 2012 vernam dat er een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd, herhaalde u uw antwoord en gaf u aan medische behandeling te ondergaan (gehoor CGVS, p.13). Er dient te worden vastgesteld dat u op 14 december 2010 – met behulp van uw advocaat Soenen – een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf wegens medische redenen (art. 9 ter van de wet van 15 december 1980) indiende. Deze aanvraag werd op 12 april 2013 onontvankelijk verklaard, een

beslissing waarvan u op 2 mei 2013 op de hoogte werd gesteld. Op 20 januari 2012 diende u – met behulp van uw advocaat Soenen – een verzoek in om uw verblijf te regulariseren (art. 9 bis van de wet van 15 december 1980). Deze aanvraag werd op 10 juni 2013 onontvankelijk verklaard, een beslissing waarvan u op 4 juli 2013 op de hoogte werd gesteld. Bovendien werd u op 10 juni 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven; een bevel dat u niet opvolgde (zie administratief dossier). Van iemand die een ‘gegronde vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft, kan men verwachten dat hij ook onmiddellijk na zijn binnenkomst in België – of minstens sinds het ontstaan van deze vrees – asiel aanvraagt. Het feit dat u dit niet deed en wachtte – en dit zelfs pas deed nadat u opgesloten werd in het gesloten centrum te Brugge –, toont aan dat de ernst van uw vrees voor vervolging of van het risico op het lijden van ernstige schade dient te worden gerelativeerd. Bovendien kan men van iemand die reeds eerder de procedures art. 9 bis van de wet van 15 december 1980 en art. 9 ter van de wet van 15 december 1980 indiende met behulp van uw advocaat en doorliep met behulp van uw advocaat, verwachten dat deze een extra goede kennis heeft betreffende de (asiel)procedure.

Verder kunnen betreffende de door u aangehaalde vrees tot vervolging door de Abane mensen die u zullen elimineren omdat ze de chieftancy van Besongabang niet krijgen, volgende opmerkingen worden gemaakt.

U verklaarde dat ‘mensen van E.’ jullie huis in brand trachtten te steken toen u in het derde jaar van de lagere school zat. U gaf aan dat u brandwonden opliep tijdens dit ‘ongeval’ en legde enkele foto’s neer om dit aan te tonen (gehoor CGVS, p.9 en p.14 en administratief dossier). Verder gaf u aan dat ‘mensen van E.’ u sneden met een machete en u op uw arm sloegen met een metalen staaf, omdat ze wilden dat de chieftancy niet meer overgedragen werd via erfelijkheid (gehoor CGVS, p.15).

Er dient te worden vastgesteld dat de twee incidenten – die door aanvallers waarvan u de namen niet kent werden veroorzaakt – lang geleden plaatsvonden, met name toen u nog in de lagere school zat tonen (gehoor CGVS, p.9 en p.14-15).

Verder haalt u onvoldoende elementen aan die erop wijzen dat u, omwille van één van de redenen zoals voorzien in de Conventie van Genève, niet op **bescherming van de autoriteiten** kan of zou kunnen rekenen. U verklaarde immers dat uw familie na het incident naar de politie ging en dat de politie een onderzoek deed. Verder gaf u aan dat de politie / de rechtbank alles in jullie voordeel besliste. U gaf verder aan dat de politie kwam om de daders te arresteren, maar dat ze werden aangevallen (gehoor CGVS, p.9 en p.14). Hieruit blijkt dat de politie en het gerecht uw zaak wel degelijk ter harte nam. Verder gaf u aan dat uw vader lid is van de regerende partij CPDM en dat uw oom T. T. de chieft Besongabang is en hij een belangrijk lid van de regerende partij CPDM is. Verder gaf u aan dat de chieft van Besongabang, uw oom T. T., de regering in het dorp is en hij doet wat de regering vraagt (gehoor CGVS, p.8-9).

Toen u gevraagd werd wat – na de incidenten die zich volgens uw verklaringen voordeden toen u in de lagere school zat – het volgende probleem was dat u kende, gaf u aan dat het alles was en dat volgende probleem zich in 2012 (toen u reeds in België was) voordeed (gehoor CGVS, p.16). Er dient te worden vastgesteld dat u na uw lagere school uw scholing zonder problemen kon verder zetten. Zo ging u naar de secundaire school in Mamfe en nadien ging u naar de hoge school te Bamenda, studies die u in 2004 beëindigde. Nadien ging u zonder problemen aan de slag bij het bedrijf Omnium (gehoor CGVS, p.5). U gaf aan dat u bij het bedrijf stopte, omdat u een studentenvisum voor België kreeg (gehoor CGVS, p.5). Later herhaalde u dat u uw land verliet om in België te komen studeren. Toen u gevraagd werd of u Kameroen dan niet verliet omwille van de problemen die u kende met – de mensen van – E. / Abane, ontweek u eerst de vraag door te stellen dat de problemen er nog steeds zijn, om later aan te geven dat u naar België kwam om te studeren en u nadien terug wilde keren naar Kameroen (gehoor CGVS, p.13 en p.16). Uit bovenstaande blijkt dat de problemen die zich voordeden toen u op de lagere school zaten voor u geen aanleiding vormden om uw land te verlaten, wat ook blijkt uit het feit dat u geen asielaanvraag indiende toen u in januari 2009 in België toekwam (zie administratief dossier).

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève veronderstelt een voortdurende of systematische schending van mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen. De twee door u aangehaalde incidenten deden zich voor toen u in het derde en zesde leerjaar van de lagere school zat en nadien ondervond u geen moeilijkheden meer. Verder

dient eveneens te worden aangehaald dat deze twee incidenten geen aanleiding waren om uw land te verlaten en dat u bovendien sinds u uw lagere school afmaakte tot u uw land verliet geen moeilijkheden hebt gekend en er dus géén overtuigende aanwijzing van een vrees of reëel risico is. Bovendien toonde u niet aan dat u - voor wat het dispuut over de chieftaincy betreft - geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de bescherming van de aanwezige autoriteiten.

Verder kunnen betreffende de door u aangehaalde vrees tot vervolging door de Kameroense overheid die u zal arresteren wegens het opzetten van mensen om de gendarmerie in brand te steken - een incident dat plaatsvond toen u zich in België bevond - volgende opmerkingen worden gemaakt.

U verklaarde dat dorpsbewoners van Besongabang de gendarmerie aanvielen en in brand staken nadat de politie, E. – de militair die in april 2012 uw vriend B. M. A. doodgeschoten had – had vrijgelaten. Hierop arresteerden de militairen verschillende mensen (gehoor CGVS, p.7 en p.16). U gaf verder aan dat u – net als andere mensen van Besongabang die in het buitenland woonden – er van beschuldigd werd de mensen die de brand stichtten, te hebben aangemoedigd en u gaf aan dat ook anderen gearresteerd werden (gehoor CGVS, p.16). Verder gaf u aan dat u dit weet van uw vader en mensen van Besongabang aan wie de politie een arrestatiebevel voor u toonde en aangaf dat ze u zouden arresteren moest u komen opdagen (gehoor CGVS, p.16). Toen u gevraagd werd wanneer ze uw vader het arrestatiebevel toonden, gaf u vaag aan dat het vorig jaar was, maar u niet meer wist wanneer het was (gehoor CGVS, p.17). Hieruit blijkt dat u enkel via derden vernam dat u zou gezocht worden voor het aanzetten tot brandstichting en u brengt geen enkel objectief element aan ter ondersteuning van uw beweerde vrees. Toen u verder gevraagd werd of het waar was dat u mensen aanmoedigde om brand te stichtten, gaf u aan dat u het niet deed. Toen u gevraagd werd wat u dan wel deed, gaf u ontwijkend aan dat we protesteerden en we geld samenlegden. Toen u opnieuw gevraagd werd wat u deed, gaf u aan dat u geld gaf aan de jeugd van Besongabang in het buitenland. U gaf aan dat met het geld een advocaat en een mensenrechtenorganisatie op de zaak werden gezet, maar u had er echter geen idee van welke advocaat op de zaak gezet werd en evenmin wist u welke mensenrechtenorganisatie op de zaak gezet werd (gehoor CGVS, p.19-20). Toen u gevraagd werd wie nog gearresteerd werd gaf u één naam op, maar van de andere persoon die gearresteerd werd kende u de naam niet. U had er verder geen idee van of de twee personen reeds voor de rechtbank verschenen. Toen u gevraagd werd of u dit dan niet aan uw vader – met wie u in juli 2013 nog contact had – vroeg, gaf u aan van niet. Verder had u er geen idee van of de twee personen nog zaten opgesloten (gehoor CGVS, p.16-17). Dat u hiervan niet op de hoogte bent en hebt nagelaten u hierover te informeren bij uw contactpersonen te Besongabang, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging of van het risico op het lijden van ernstige schade, daar van iemand die vreest vervolgd te worden of een risico op het lijden van ernstige schade te lopen wegens het aanmoedigen van mensen die de brand stichtten, kan verwacht worden dat hij het lot van mensen die in hetzelfde geval zijn, opvolgt. Dat u van bovenstaande zaken niet op de hoogte bent doet aan uw betrokkenheid twijfelen.

Zelfs al zou u geld gegeven hebben aan de jeugd van Besongabang in het buitenland – quod non – dan zou het onwaarschijnlijk zijn dat u daarom in de negatieve belangstelling zou staan van de Kameroense autoriteiten.

Overigens dient te worden opgemerkt dat u in het kader van uw asielaanvraag een verklaring van uw vader (dd. 9/7/2013) neerlegde. U verklaarde dat hij deze brief op eigen initiatief schreef. Toen u op de hoofding 'to whom it may concern' gewezen werd en u gevraagd werd voor wie hij deze brief schreef, gaf u ontwijkend aan dat uw vader niet wilde dat u naar huis kwam, omdat het er niet veilig is voor u (gehoor CGVS, p.10-11). Het feit dat uw vader in deze brief op geen enkel moment melding maakt van de vervolging die u reeds zou hebben ondergaan en dat hij evenmin melding maakt van het arrestatiebevel dat vorig jaar aan hem getoond zou zijn en het feit dat ze u eerder dit jaar bij hem kwamen zoeken, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw beweerde (vrees voor) vervolging (gehoor CGVS, p.11 en administratief dossier).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

U legde een kopie van uw paspoort (Nr. 01259368), met daarin een vervallen visum dat afgeleverd werd door de Belgische ambassade te Yaounde, neer. Dit document toont uw identiteit en reisweg aan, waaraan niet onmiddellijk wordt getwijfeld. Verder legde u een bundel vonnissen (van de jaren '90 – 2000) van rechtszaken die familieleden van u aanspanden en een bewijs van een lening (dd. 1985) die u vader aanvroeg om zijn grond te ontwikkelen naar. Er dient te worden vastgesteld dat deze enkel de zaken van familieleden van u betreft en uw persoonlijke problemen niet aantoont, wat u ook bevestigde (gehoor CGVS, p.10-12). De uitspraken waren steeds in het voordeel van uw familie (gehoor CGVS, p.9 en p.14). Overigens dient te worden vastgesteld dat de documenten (die dateren uit de jaren '90 – 2000) reeds enkele maanden in uw bezit waren (gehoor CGVS, p.4, p.9 en p.12), zodat men zich kan afvragen waarom u op basis daarvan niet eerder asiel vroeg. De vaststelling dat u dit niet deed relativeert zoals reeds eerder gezegd de ernst van deze asielmotieven. De door u neergelegde scholingsattesten tonen hoogstens uw geschooldheid aan, maar zijn verder niet relevant voor uw asielaanvraag. Verder legde u foto's neer waarop u zelf te zien bent als kind met brandwonden en met de littekens van deze brandwonden op dit moment. De foto's laten niet toe om hierin een oorzakelijk verband te ontwaren dat verband zou houden met zijn relaas. Verder legde u een kopie van een internetartikel neer waarop foto's te zien zijn van het lijk van B. M. A., de afgebrande gendarmerie en enkele gevangenen. Deze foto's tonen uw persoonlijke problemen niet aan. De brief van uw vader (dd. 9/7/2013) werd hogerop reeds besproken. Verder legde u enkele kaarten van AA Gent voor, waaruit blijkt dat u gedurende enkele seizoenen steward was bij AA Gent, wat verder niet relevant is voor uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele en materiële motiveringsplicht.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van

objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Wat de aanhaling onder de feiten 3.3 van familiegronden te Nahle, die zij op bevel van Hezbollah niet zouden mogen betreden, stelt de Raad vast dat dit geen steun vindt in het administratief dossier.

2.1.1. Wat betreft de vaststelling dat verzoekende partij zijn asielaanvraag laattijdig zou hebben ingediend, stelt hij in dat hij als student naar België gekomen is; dat hij er goede hoop in had dat hij na afloop van zijn studies geregulariseerd zou worden, ofwel op basis van medische redenen ofwel omwille van humanitaire redenen. Nadat beide aanvragen werden afgewezen, hoopte verzoeker nog steeds dat hij op één of andere manier gemachtigd zou worden tot verblijf in België zonder daarbij echter rekening te houden met het feit dat hij effectief opgepakt zou worden door de Belgische autoriteiten met het oog op repatriëring naar Kameroen. Verzoeker meende zodoende dat het niet absoluut noodzakelijk was om een asielaanvraag in te dienen (wegens ontstentenis van het vervolgingsrisico), doch werd zich slechts terdege bewust van de noodzaak om een asielaanvraag in te dienen om zo te voorkomen dat hij naar Kameroen gerepatriëerd zou worden nadat hij werd opgepakt. Verzoeker heeft dan onverwijld een asielaanvraag ingediend.

Verweerder stelt: *“dat van iemand die een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Conventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming pretendeert te koesteren, redelijkerwijze verwacht kan worden dat deze onverwijld na binnenkomst in België – of minstens sinds het ontstaan van de vrees voor zover deze slechts na het vertrek tot uiting komt – asiel aanvraagt. Verweerder meent dat de bestreden beslissing op goede gronden concludeert dat verzoekers doen en laten hier haaks op staan en zodoende de geloofwaardigheid (minstens de ernst) van de voorgehouden vrees ondermijnen. Verweerder herinnert er te dezen aan (i) dat verzoeker reeds sinds begin 2009 in België vertoeft op grond van een studentenvisum; (ii) dat hij op respectievelijk 14 december 2010 en 20 januari 2012 een aanvraag heeft gedaan tot machtiging van het verblijf op grond van de artikelen 9 ter en 9 bis van de Vreemdelingenwet waarin hij telkenmale nul op het rekest heeft ontvangen; (iii) en dat hij vervolgens een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 10 juni 2013 naast zich heeft neergelegd alvorens slechts in extremis op 21 augustus 2013 – nadat hij effectief van zijn vrijheid werd beroofd – een asielaanvraag in te leiden. Dat verzoeker in het licht van dergelijke chronologie van de gebeurtenissen niettemin te goeder trouw, alert en diligent zou hebben gehandeld volgens diens raadsman (tevens tussenkomende partij in de eerder vermelde procedures) is een boude stelling die volgens verweerder bezwaarlijk gevolgd kan worden.”*

De Raad wijst erop dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij bij zijn aankomst of bij het ontstaan van zijn vrees na zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient.

Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 48/6, d) van de vreemdelingenwet: *« Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoon met stukken of andere bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:*

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;”

De Raad meent dat zoals de verwerende partij terecht stelt de door verzoeker aangehaalde redenen niet overtuigen.

Artikel 8, 1 van Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus bepaalt echter ook dat asielverzoeken niet mogen worden afgewezen louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn ingediend. Artikel 48/6 van de vreemdelingenwet dient richtlijnconform geïnterpreteerd te worden en een laattijdige asielaanvraag zonder goede redenen is een van de elementen die de aannemelijkheid van een asielrelaas ondermijnen.

De bestreden beslissing wijst ook op het volgende: *“Toen u door de dossierbehandelaar gevraagd werd waarom u wachtte tot uw arrestatie om een asielaanvraag in te dienen, gaf u aarzelend aan dat u niet verwachtte dat ze u uit België zouden zetten (gehoor CGVS, p.13). Toen de vraag herhaald werd en u erop gewezen werd dat u verklaarde dat u in april 2012 vernam dat er een arrestatiebevel tegen u werd*

uitgevaardigd, herhaalde u uw antwoord en gaf u aan medische behandeling te ondergaan (gehoor CGVS, p.13)."

De Raad stelt vast dat verzoeker meer dan een jaar wachtte na dat hij vernam dat er een arrestatiebevel tegen hem uitgevaardigd zou zijn om een asielaanvraag in te dienen, terwijl hij ook reeds het voorwerp was van een bevel om het grondgebied te verlaten waar hij geen gevolg aan gaf.

2.1.2. Verzoeker doet gelden dat het CGVS diens aanvaringen met de mensen van E. in wezen niet betwist, doch slechts bemerkingsformuleert aangaande het tijdstip ervan en de mogelijkheid tot het bekomen van nationale bescherming. Zulks doet volgens verzoeker echter geen afbreuk aan de ernst ervan en de subjectieve impact die deze incidenten hebben op de huidige vrees van verzoeker. Verzoeker werd op jonge leeftijd geconfronteerd met uitermate ernstige aanslagen op zijn leven, minstens fysieke integriteit, wat uiteraard diepe sporen heeft nagelaten. Overigens is de bescherming die verzoekers familie in het verleden heeft genoten geen aanwijzing dat verzoeker heden individuele en voldoende bescherming zal kunnen bekomen, gelet op de gewijzigde omstandigheden; verzoeker vermeldt te dezen dat hij weliswaar van plan was om na zijn studies terug te keren naar Kameroen, maar het tussenkomen van het arrestatiebevel met zich meebrengt dat verzoeker niet meer beschermd zal worden door de Kameroense overheid tegen de aanvallen van de mensen van E., waardoor hij, indien hij niet gevat wordt door de autoriteiten in zijn land van herkomst de spreekwoordelijke vogel voor de kat is voor de mensen van E.

De Raad meent dat dit geen weerlegging is van de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt dat de feiten lang geleden plaats hadden, verzoeker zijn land niet om die reden verlaten heeft en voor deze aangelegenheden (redelijke) bescherming geboden werd door zijn nationale overheden (zoals bepaald in artikel 48/5, §2 tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt: *"Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft."*)

Terecht stelt de verwerende partij in zijn nota: *"... dat uit de gegevens die voorliggen genoegzaam blijkt dat verzoeker en diens familie naar aanleiding van de problemen die hen te beurt zijn gevallen naar aanleiding van het dispuut betreffende de chieftaincy steeds beroep hebben kunnen doen op de autoriteiten en bevoegde instanties in Kameroen, evenals dat verzoekers vader lid is van de regerende partij CPDM, zijn oom de chieft Besongabang en tevens een belangrijk lid van de CPDM is die in wezen het beleid van de regering uitdraagt in het dorp."*

2.1.3. Verzoeker verwijst naar een inmiddels tussengekomen arrestatiebevel waarvan hij het voorwerp zou zijn. Inzake de vaststelling dat verzoeker enkel via derden heeft vernomen dat hij in Kameroen gezocht wordt, herhaalt hij dat hij door zijn vader werd ingelicht dat een arrestatiebevel ten aanzien van hem werd uitgevaardigd en dat verzoekers vader dit arrestatiebevel met eigen ogen gezien heeft. Verzoeker herhaalt tevens dat hij onrechtstreeks betrokken is geweest bij het protest en een financiële bijdrage heeft geleverd aan de jeugd van Besongabang in het buitenland; dat hij zich betrokken voelde bij het verzet wegens zijn relatie met het slachtoffer doch geen bijkomende informatie heeft vergaard wat betreft de naam van de advocaat of mensenrechtenorganisatie die op de zaak werden gezet; dat verzoekers contacten vanuit België beperkt zijn in frequentie en tijd en bovenal beperkt zijn tot zijn vader; dat voorgaande voldoende is voor de Kameroense overheid om verzoeker te viseren.

Terecht stelt verweerder: *"... dat de bestreden beslissing op goede gronden concludeert dat verzoeker niet overtuigt met betrekking tot het gegeven als zou hij op negatieve wijze voor het voetlicht van de Kameroense autoriteiten zijn getreden. Rest immers de vaststelling dat (i) verzoeker heeft nagelaten om ten gepaste tijde, i.e. van zodra hij kennis genomen zou hebben van het arrestatiebevel, een asielaanvraag in te leiden; (ii) dat verzoeker geen enkel tastbaar begin van bewijs bijbrengt met betrekking tot dit gegeven; (iii) dat verzoekers verklaringen te dezen evenmin overtuigen daar hij zelfs niet concreet kon toelichten wanneer hij kennis genomen zou hebben van het bevel en nagenoeg in het ongewisse bleek te zijn met betrekking tot bepaalde gegevens die raken aan de kern van de zaak waarin hij zich zou hebben geëngageerd (cf. de persoon van de advocaat en naam van de mensenrechtenorganisatie die zich zouden hebben ingelaten met het onderzoek naar de toedracht naar de dood van verzoekers vriend; de namen en het wedervaren van andere arrestanten en lotgenoten); en (iv) dat verzoekers vader, in diens schrijven ter ondersteuning van verzoekers asielaanvraag, niet het minste gewag maakt van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten."*

De Raad stelt vast dat de vader van verzoeker in zijn getuigenis van 9 juli 2013 ("*To whom it may concern*") inderdaad geen enkele vermelding maakt van het arrestatiebevel ten aanzien van verzoeker. De brief haalt de problemen aan met betrekking tot de erfrechtelijke opvolging voor de *chieftancy* en de bezetting van de boerderij van verzoekers vader. Hij besluit dat hij gelijk kreeg voor de (Kameroense) rechtbanken en verder gerechtelijke stappen onderneemt tegen de personen die de grond nog wederrechtelijk gebruiken. Hieruit blijkt nogmaals dat verzoekers vader een redelijke bescherming krijgt van de Kameroense overheden en redelijkerwijze kan dit ook voor verzoeker verwacht worden. De aangehaalde onveiligheid en moeilijkheid voor verzoeker om er broodwinner te zijn voor zijn familie als reden voor zijn niet terugkeer is geen bewijs van zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.1.4. Verzoeker stelt dat het CGVS de authenticiteit van de door hem neergelegde vonnissen niet betwist, noch het voorvallen van de problemen, waardoor de overgelegde documenten minstens als begin van bewijs van de vrees in hoofde van verzoeker beschouwd dienen te worden. Ook de overige stukken die verzoeker heeft bijgebracht vormen een bewijs van wat hij heeft verklaard (cf. oplopen brandwonden en littekens door aanvallen mensen van Enonchong, moord op een goede vriend van verzoeker met de aanval op de gendarmerie en arrestaties tot gevolg).

De Raad meent dat dit geen weerlegging is van het motief van de bestreden beslissing betreffende de door verzoeker voorgelegde documenten. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Wat betreft het aanvullende stuk dat verzoeker per mail op 12 september 2013 aan het CGVS heeft laten geworden, merkt verweerder terecht op dat het een (kopie van een) gerechtelijk vonnis d.d. 12 juni 2013 betreft met betrekking tot een grondconflict waarvan verzoekers vader, de heer T., het slachtoffer is geworden. Tevens blijkt uit het stuk dat de bevoegde rechtbank de vordering nogmaals in het voordeel van verzoekers vader heeft beslecht. Verweerder ziet dan ook niet in op welke wijze het kwestieuze stuk afbreuk vermag te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker verstrekt dienaangaande evenmin enige concrete toelichting. De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.1.5. De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Voor zover verzoeker stelt dat hij op grond van de algemene (veiligheids)situatie in Kameroen in aanmerking komt voor een beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat verzoekende partij in dit verband noch tijdens het gehoor noch bij zijn verzoekschrift enig concreet element aanbrengt.

De verzoekende partij heeft haar asielaanvraag niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar aanvraag teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in
vreemdelingenzaken.

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

G. de MOFFARTS